

LLEGIM TEATRE

Temporada 2018-2019

Afanys d'amor perduts de William Shakespeare

Dissabte 19 de gener a les 10:30h

BIOGRAFIA

Els seus pares, John Shakespeare i Mary Arden van tenir vuit fills, dels quals Shakespeare era el tercer i el primer home de la família. John Shakespeare era comerciant de llanes, pells i guants, a més de corredor de finques i posteriorment administrador de l'Ajuntament.

William assistí durant sis mesos a l'escola primària i, a partir dels deu anys, a l'escola secundària, on li ensenyaren autors llatins. Més tard, la seva família va sofrir un declivi econòmic, per la qual cosa Shakespeare no va poder cursar estudis universitaris. El 1582, a l'edat de 18 anys, es va casar amb Anne Hathaway, de 26 anys, amb qui va tenir una filla i dos bessons. El 1587 Shakespeare va començar a treballar a Londres com a actor de teatre. La seva primera obra literària va ser un poema eròtic titulat *Venus i Adonis*, que data de 1593.

Aviat va arribar la pesta i els teatres es van haver de tancar durant prop de dos anys. És llavors quan el comte de Southampton, Henry Wriothesly passa a ser el seu protector i molt probablement l'acull durant aquest període. Amb la reobertura dels teatres, el 1594, Shakespeare s'associa a la companyia de Lord Chamberlain, cosí de la reina. A partir d'aquest moment, Shakespeare obtindrà tot un seguit d'èxits, que els seus contemporanis de major nivell cultural van rebutjar per considerar el teatre un vulgar entreteniment.

El 20 d'octubre de 1596 va comprar un títol nobiliari per al seu pare i el 4 de maig de 1597 va comprar una casa a Stratford. El 9 de novembre va morir la seva mare, Mary Arden. Després d'escriure *La Tempesta*, Shakespeare visqué retirat a Stratford amb la seva família, aspirant a integrar-se en la petita burgesia local. En el seu testament, fet el 25 de març de 1616, deixà totes les seves propietats intactes als seus descendents, algunes coses a tres actors, Richard Burbage, John Heminges i Henry Condell, i a la seva dona, el seu segon lliet. El 23 d'abril de 1616, morí William Shakespeare. Tradicionalment, s'ha relacionat la seva mort amb la beguda, i més específicament conseqüència d'una borratxera després d'una reunió amb Ben Jonson i Michael Drayton per festejar algunes noves idees literàries. Recents investigacions a càrrec de científics alemanys afirmen que és probable que l'escriptor tingués càncer en un ull.

El 25 d'abril va ser enterrat al presbiteri de l'església de Stratford. Els seus companys, set anys més tard, li van retre el millor homenatge en publicar les seves obres completes, el *Folio* de 1623. Aquest llibre ha acabat essent la base de totes les edicions i representacions posteriors de la seva obra i, en darrer terme, de la seva immortalitat.

Shakespeare va ser un contemporani de Miguel de Cervantes, qui va morir només deu dies abans que el literat anglès. Casualment la data de la mort de l'un i la del sepeli de l'altre, el 23 d'abril, coincideixen per la diferència de calendaris usats. Tot i que hi ha gent que creu que tots dos van morir en la mateixa data, en realitat Cervantes ho va fer el 22 i va ser enterrat l'endemà.

També va fer moltes actuacions teatrals poètiques i moltes comèdies perquè era un bon actor.

AFANYS D'AMOR PERDUTS

El rei de Navarra i tres dels seus cavallers han jurat allunyar-se dels plaers mundans durant tres anys, per dedicar-se exclusivament a l'estudi. Fins i tot han prohibit que s'acosti cap dona a menys de mil milles de la cort. Però aviat els visitarà una ambaixada de la princesa de França, i tres de les seves dames, amb l'objectiu de recuperar uns territoris en litigi a l'Aquitània. Així, el rei de Navarra i els seus tres nobles es veuran abocats a enfrontar-se als manaments de Cupido, el Príncep de les rimes de l'amor, els laments i els sospirs.

Aquesta obra ha estat considerada durant segles com una obra primerenca i molt menor dintre la producció shakespiriana. Sovint se li ha retret que té una trama molt forçada i uns personatges poc creïbles. Per això ha estat també poc representada. Va ser escrita el 1594.

La majoria d'estudiosos de l'obra en destaquen la força del llenguatge, l'economia i la precisió amb què es dibuixen les situacions, així com l'agudeses i l'atreviment de mostrar uns personatges masculins que són poca cosa més que pallussos cultivats (així els anomena la princesa a l'acte cinquè), en contrast amb els femenins, que mostren una intel·ligència pràctica i emocional considerable.

Les dames franceses, que també s'enamoren d'ells, sempre dominen la situació, i estan tan segures de l'amor dels seus galants que no dubten a infligir-los, sempre que poden, totes les humiliacions permeses en una comèdia. S'atreveixen fins i tot a castigar-los durant un any i un dia per haver trencat els juraments que van fer.

Cap al final hi ha un gir a l'obra és un fet prou sorprenent en una comèdia, i a més a més té com a conseqüència que la princesa hagi de partir sobtadament cap a França.

Shakespeare aprofita aquest fet per convertir-lo en un element d'intriga que fa que l'espectador es pregunti què passarà, perquè si les dames se'n van, no hi pot haver.....(no us explicaré tampoc com acaba).

Els especialistes creuen que Shakespeare es va basar en esdeveniments històrics per construir l'argument de l'obra. És evident que la va adornar d'una sèrie d'elements que fan referència a la cort anglesa de la seva època. També s'ha insinuat que es va inspirar en personatges reals que ell coneixia, però la crítica moderna ha abandonat la recerca en aquesta direcció i els ha tractat com a elements que formen part d'una obra d'art, centrant-se en com interactuen entre si.

Si en els textos de Shakespeare hi domina tant el vers, és d'aconsellar també que el lector ho llegeixi com a vers, seguint les cadències pautades pel vers. En el teatre de Shakespeare la diferència entre vers i prosa és molt significativa. Una traducció en prosa és un text gris i pla on s'ha perdut una gran varietat de riquesa i de valors. El vers és màgic, produeix efectes immediats, com la música, perquè és un discurs amb ritmes recurrents que potencien enormement les possibilitats del llenguatge.